

Kuidas kontorikoer Raja Dispakis töö käib ja kõik töö ära teeb

Alustame sellest, et mu nimi on Raja. Kui see juba kõike ära ei ütle, siis ma igaks juhuks lisan, et see tähendab sanskriti keeles kuningat. Tegelikult ongi mulle kogu aeg arusaamatuks jäänud, miks mulle Maharaja nimeks ei pandud, mis tähendab suurt kuningat, aga selle asja me klaarime veel ühel päeval Antiga ära. Anti on nimelt inimene, kes arvab, et on mu peremees, aga meie teiega teame, kuidas asjad tegelikult on.

Vaatamata oma seisusele käin ma töö, mis on ühe koera jaoks suhteliselt ebaharilik, aga nagu me eelmises lõigus rääkisime, siis ma olen ebaharilik. Kohe räägin lähemalt.

Hommik algab sellega, et kodus läheb keset kõige magusamat uneaega lahti mingi sebimine: vannitoa ja vetsu ukseid käivad, köögis toimub mingi toimetamine, jope pannakse selga ja me käime korraks õues. Noh, niisama. Siis antakse mulle süüa ja varsti sõidamegi Anti autoga kontoris. Autos on mul oma koht. Vaata, selline.

(pilt)

Tööle jõuame me pisut enne kella üheksat, kui algab meie tööpäev paberkottidega tegelevas... Just, mul on sama lugu, et kui ütled paberkott, siis tuleb kohe meelde Dispak. Vot seesama.

Sel ajal, kui Anti ja Andres kööginurgas esimesed rohelised teed võtavad, teen mina juba hoolega tööd – vaatan üle trepid ja kõik ruumid, kuhu mul on ligipääs. Nuusutan, kas kõik on ikka nii nagu peab ja kas kuhugi on näiteks midagi maitsvat ripakile jäänud. Inimesed on oma meelest kole targad, aga jällegi – meie teiega teame, kuidas asjad tegelikult on.

(foto ringi luusivast Rajast)

Kindlasti vaatan üle Andrese töökoha. Teda tunnen ma lapsest saati, ta on üks mu parimaid sõpru ja peremehele on ta äripartner.

Järgnevalt lähen oma kabinetti, mida mul hetkel tuleb jagada Antiga ja hakkan mõtlema oma töömõtteid. Anti klõbistab arvutinuppudega, inimestel aitab see vist töömõtete mõtlemisele ja paberkottide müümisele kaasa, aga täpsemalt ma pole sellest aru saanud.

Töömõtteid mõtlen ma seni, kuni uksest astuvad sisse esimesed kliendid. Need tuleb kindlasti üle nuusutada ning kui klientidel on kaasas lapsed, siis nendega ma hea meelega mängin. Nii mina kui lapsed tunneme sellest rõõmu, aga mõnikord ehmatavad vanemad sellest miskipärast koledasti ära ja siis ma lähen igaks juhuks oma kabinetti töömõtteid mõtlema. Ega seda saa vanematele tegelikult

pahaks panna, sest ilmselt nad arvavad, et sellise kuningliku olevusega ei ole sobilik mängida.

Minu töömõtteid katkestavad aegajalt teatud helid ja ma võin öelda, et need helid hellitavad minu süljenäärmeid. Inimesed, kes meil kontoris töötavad, on ühed igavesed maiasmokad ja kui ma kuulen, et keegi krõbistab kommipaberitega või läheb kööginurka, siis piisab mul vaid haleda näo pähe tegemisest ja mõni pähkel või muu maitsev palake ongi minu.

Šokolaadi mulle ei anta, sest Anti arvates on see koertele kahjulik, aga ma vist ei pea ütleva, et meie teiega teame, kuidas asjad tegelikult on.

Kell 11 oleks paras aeg teha väike uinak, aga siis algab meil hoopiski koosolek. Mulle pannakse rihm kaela, et ma ikka tähtsam välja näeksin ja me teeme umbes tunnise koosoleku. Peremees ja Andres räägivad tööasjadest ja ma olen tähele pannud, et kui mina osalen nende koosolekutel, siis tullakse ikka mõne hea idee peale või leitakse mõnele probleemile lahendus.

Kella ühe paiku on meil lõuna ja siis ma pean ennast jälle hästi haledaks tegema ja nutulaulu laulma, sest ma usun, et nii on kõige suuremad šansid saada oma toit kiiremini kätte. Inimesed võiksid seda ka teinekord restoranis proovida. Ma ei tea, miks nad selle peale ise tulnud pole.

(video nutvast Rajast)

Oma kõige tähtsamast tööülesandest ma pole veel rääkinud. Selleks on modelliamet. Andres tegeleb meil fotodega, mille ta Instagrami üles paneb ja tavaliselt ei ole paberkottide ja karpide pildid ilma minu osalemiseta midagi väärt, nii et ma hea meelega aitan Andrese hädast välja ja lasen kaubal minu taustal parem välja näha. Vaata, niimoodi.

(screenshot Instast)

Mõnikord segavad mu töömõtteid mingid linnud, kes akna taha tulevad. No see ajab küll kergelt närvi, aga ainult rumalad koerad hauguvad rumalate lindude peale ja mina seda ilmselgelt ei tee. Tavaliselt piisab minu pilgust ja linnud saavad aru, et siin mõeldakse tähtsaid töömõtteid ja nad lähevad ise minema.

Ja ongi tööpäev möödunud. Kella viie paiku istun autosse ja siis sõidame me Antiga poodi ja sealt koju.

Te ise kuulsite kui pingeline on mu tööpäev ja kui palju seal on stressi ja tegutsemist. Selliseid pingeid ei saa aga endaga voodisse kaasa võtta ja me lähme Antiga tunnikeseks mere äärde jooksmas. Ma pean tunnistama, et joostes ma unustan oma kuningliku väärkuse ja kõik töömured jäävad minust sinna mere äärde maha. Ma soovitan seda inimestele ka. Hommikul jälle hea kerge päevaga peale hakata.